

Nem egészen a Móra, de el lehetett viselni..."
(Az 1. éves orosz szakosok térdképzéséről)

Másfél napi zötykölődés után érkeztünk meg Odesszába. A város éppen egy-milliomodik polgárának születését ünnepelte. Autóbuszsal vittek bennünket a kollégiumba, ami nem egészen a Móra, de el lehetett viselni. 4-8 ágyas szobákban laktunk, a berendezés elég stabil volt, de mindjárt az elején rájöttünk, hogy a függönykarnissal azért jó lesz vigyázni. Csak négyszer esett a fejünkre.

Mi az, ami leginkább izgatja az Odesszába érkező turistát? A T E N G E R I Ebéd után rögtön a kikötőbe mentünk, ahol legnagyobb büszkeségünkre a GANZ-daruk valóságos erdőt alkottak. Többször is jártunk itt, a hajó-gigászok mellett szinte törpének éreztük magunkat.

Aztán: Hahó, a tenger! Az Aranypart, az Árkádia és Luzanovka kék- türkisz fekete tengerével nem lehetett betelni. Maradandó emlékek rengeteg kicsi és még annál is kisebb "rakuskámt /kagylót/ gyűjtöttünk.

Megkezdjük 6 hetes városnéző körutunkat. Ki ne hallott volna a Patyomkin-lépcsőről, aminek 200 foka valójában csak 192. Ezt biztosan állíthatjuk, mert jópárszer megjártuk. Érdekessége még, hogy lefelé szélesedik, és lentről nézve csak a lépcsőfokok végtelen sora látszik a város egykori gubernátorának szobrával, föntről pedig úgy tűnik, csak platformokból áll.

Innen már csak néhány lépés a város Tanácsháza. Előtte áll Puskin állítólag legjobban sikerült szobra. Félóránként ütő órája egy Dunajevszkij dalt játszik, ami ottani slágerünkké vált.

A város büszkesége az Operaház, amely akusztikáját tekintve első a világon, szépségében pedig vetekszik a milánói Scálával és a Grand Opera-val. Alkalmunk volt két balett-előadást megnézni, így megcsodálhattuk páratlanul gazdagon díszített előcsarnokát és nézőterét is. Lenyűgözött bennünket a sok arany, márvány, a hatalmas kristálycsillár.

Lehetne tovább sorolni a város nevezetességeit, mint a múzeumokat, a Planetáriumot, a pravoszláv templomokat és Ukrapia egyetem működő monasz-

türjét. Felhívjuk az érdeklődő lányok figyelmét, hogy nadrágban belépni szigorúan tilos! Ha észreveszik, hogy külföldiek vagytok, talán megkönyörülnek rajtatok /mint rajtunk is/.

Legtöbbet a széles Gyeribaszovszkaján sétáltunk. Először végtelennek tűnt, de a 6. hét végére már egészen összezsugorodott a délutáni séták felfedező útjai során.

Valószínű, kíváncsiak vagytok már az ottani egyetemre, oktatásra. A nap 3 pár, azaz 6 órája elég hosszúnak ígérkezett, és valljuk be, az is volt. Foglalkoztunk beszédgyakorlattal, intonációval, lexikával és igeszemlélettel is. Tanárainkról csak felső fokban lehet beszélni. Rendkívül segítőkészek, barátságosak, közvetlenek és szakmai téren is képzetek voltak. Legkedvesebb óránk a lexika volt, de az első foglalkozás után még ilyen megjegyzések röpködtek: "Te jó isten, hová csöppentünk!" Sok hasznos dolgot tanultunk, de véleményünk szerint többet kellett volna szabadon beszélni, nem meghatározott témakörökhöz ragaszkodni. Jó módszernek tartottuk, hogy elvittek bennünket általános iskolákba is órát látogatni. Megnézhettük, hogy lehet érdekessé tenni még a nyelvtan órát is.

Fél kettő körül korgó gyomrok furcsa morajlásával fejeződött be a tanítás. Irány a menza! És mi várt ránk? Káposztaleves, kotlett és krumpli. Először nem is volt rossz, de 42 napon keresztül már unalmassá vált. Azért senki sem halt éhen, hála az itthoni kajának, fagynak és a sok finom pirognak.

Kulturális programokról a 215. szoba, azaz a fiúk gondoskodtak. Minden este vécser volt, amit az ottani vizsgaidőszakban kezdetben sem fogadtak kitörő örömmel, később pedig határozottan rosszalták a dolgot. Érthető?!

A búcsú-délutánon legényeink szemet gyönyörködtetően bokáztak és jókat kurjongattak. Tanáraink egészen érzékenyültek, csaknem táncrakerelkedtek. Este az ebédlőben folytatódott a tánc, de egészen más zenére. Szép kis nemzetközi gárda verődött össze, igazi bábeli nyelvzavar volt. Azért az orosz kíségetett bennünket. Az örömbe ürem is vegyült. Örültünk, hogy hazajöhetünk, és rossz volt, hogy haza kell jönni.

Indulásnál a busz sofőrje bizony megijedt a csomag-hegy láttán. Egyesek

többször is fordultak, mire lecipekedtek a 2. emeletről. A vonathál még elrop-
tunk egy-két csárdást, majd fájó szívvel, itt-ott pityeregve búcsúztunk el uj-
donsült odesszai ismerőseinktől azzal: Do szvidányia.

Ernes Gabriella
Neman Éait
Kollekt Inna

